

The background of the cover is a dark, atmospheric photograph of a woman with dark hair and light-colored eyes, wearing a black strapless gown and a black lace choker. She is looking over her shoulder towards the camera. The overall tone is gothic and mysterious.

MORGAN
RICE

Jubita

MEMORIILE UNUI VAMPIR
CARTEA 2

Morgan Rice
Iubită
Серия «Memoriile
Unui Vampir», книга 2

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43691959

Iubită (Cartea 2 Din Memoriile Unui Vampir):

ISBN 9781632915313

Аннотация

Caitlin și Caleb se angajează împreună într-o încercare de a găsi un obiect care poate opri războiul iminent dintre vampiri și oameni: sabia pierdută. Un obiect din folclorul vampirilor, există îndoieli serioase asupra faptului că ar exista cu adevărat. Dacă e să existe vreo speranță de a o găsi, ei trebuie să urmărească în primul rând arborele genealogic al lui Caitlin. Oare ea este într-adevăr Aleasa? Căutarea lor începe cu găsirea tatălui lui Caitlin. Cine a fost el? De ce a abandonat-o? Căutarea se extinde și ei sunt șocați de ceea ce descoperă despre cine este ea cu adevărat. Dar ei nu sunt singurii care caută sabia legendară. Și Sabatul Blacktide o vrea, și ei sunt aproape, pe urmele lui Caitlin și Caleb. Mai rău, fratele mai mic a lui Caitlin, Sam, rămâne obsedat să-l găsească pe tatăl lor. Dar Sam se implică în curând până peste cap, chiar în mijlocul unui război între vampiri. Oare le va pune în pericol căutarea? Călătoria lui Caitlin și Caleb îi duce într-un vârtej de locații istorice – de la Valea Hudsonului, la Salem, la centrul istoric al

orașului Boston – exact locul unde vrăjitoarele au fost odată spânzurate pe dealul Boston Common. De ce sunt aceste locuri atât de importante pentru rasa vampirilor? Și ce au de-a face cu strămoșii lui Caitlin, și cu ce devine ea? Dar ar putea chiar să nu reușească. Dragostea dintre Caitlin și Caleb înfloreste. Și povestea lor de dragoste interzisă poate distruge tot ce au pornit să realizeze.. Cărțile 3 – 11 din seria MEMORIILE UNUI VAMPIR sunt acum, de asemenea, disponibile! IUBITĂ, a doua carte din seria Memoriile unui vampir, este la fel de bună ca prima carte, TRANSFORMATĂ, și plină ochi cu acțiune, dragoste, aventură și suspans. Aceasta carte este o adăugire minunată la această serie și te va face să vrei mai mult de la Morgan Rice. Dacă ți-a plăcut prima carte, pune mâna pe asta și îndrăgostește-te din nou. Această carte poate fi citită ca o continuare, dar Rice scrie în așa fel încât nu ai nevoie să știi prima carte pentru a citi această tranșă minunată. Vampirebooksite. comSeria MEMORIILE UNUI VAMPIR a avut o intrigă minunată, iar LOVED mai ales a fost soiul de carte pe care-ți va fi greu să o pui jos seara. Finalul a fost o situație pe muchie de cuțit, atât de spectaculoasă încât vei dori imediat să cumperi cartea următoare, doar pentru a vedea ce se întâmplă. După cum puteți vedea, această carte a fost un pas uriaș în serie și primește un 10 solid. The Dallas ExaminerIn IUBITĂ, Morgan Rice se dovedește din nou a fi o povestitoare extrem de talentată.. Angajantă și distractivă, m-am trezit apreciind această carte mai mult decât pe prima și abia aștept următoarea tranșă. The Romance Reviews

Содержание

UNU	12
DOI	25
TREI	44
PATRU	49
CINCI	54
Конец ознакомительного фрагмента.	63

Morgan Rice

Iubită (Cartea 2 Din Memoriile Unui Vampir)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri și autoarea bestsellerurilor USA Today din seria epică și fantastică INELUL VRĂJITORULUI, cuprinzând șaptesprezece cărți; #1 bestseller cu seria MEMORIILE UNUI VAMPIR, care cuprinde unsprezece cărți (și mai urmează); seria de bestselleruri #1 TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și mai urmează); și noua serie epică și fantastică REGI ȘI VRĂJITORI, care cuprinde trei cărți (și mai urmează). Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt disponibile în peste 25 de limbi.

www.morganricebooks.com pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Laude selecte pentru MEMORIILE UNUI VAMPIR

"O carte care rivalizează cu AMURG și JURNALELE VAMPIRILOR, și una care te va face să nu vrei să lași cartea din mână până la ultima pagină! Dacă îți plac aventura, dragostea și vampirii, această carte este pentru tine!"

—Vampirebooksite.com (despre Transformată)

"Rice face o treabă excelentă atrăgându-te de la început în poveste, utilizând o mare calitate descriptivă care transcende simpla zugrăvire a decorului.... Frumos scrisă și extrem de rapid de citit."

—Black Lagoon Reviews (despre Transformată)

"O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice a făcut o treabă bună dând poveștii o întorsătură interesantă...Proaspătă și unică. Seria se concentrează în jurul unei fete... o fată extraordinară!...Ușor de citit, dar cu acțiune extrem de rapidă... Evaluat Audiență Generală."

—The Romance Reviews (despre Transformată)

"Mi-a captat atenția de la început până la sfârșit și n-am mai putut s-o las din mână....Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acțiune chiar de la început. Nu te plictisești nicio clipă."

—Paranormal Romance Guild (despre Transformată)

"Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată."

—vampirebooksite.com (despre Transformată)

"O intrigă minunată, și aceasta a fost mai ales tipul de carte pe care îți va fi greu s-o pui jos seara. Finalul a fost o situație pe muchie de cuțit, atât de spectaculoasă încât veți dori imediat să cumpărați cartea următoare, doar pentru a vedea ce se întâmplă."

—The Dallas Examiner (despre Iubită)

"Morgan Rice se dovedește din nou a fi o povestitoare extrem de talentată....Va atrage o gamă largă de public, inclusiv fanii tineri ai genului vampiri / fantastic. Acesta s-a încheiat cu o situație neașteptată, pe muchie de cuțit, care te lasă șocat."

—The Romance Reviews (despre Iubită)

Cărți de Morgan Rice

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)

MARȘUL REGILOR (Cartea 2)

SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)

STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4)

JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)

MEMORIILE UNUI VAMPIR

TRANSFORMATĂ (Cartea 1)

IUBITĂ (Cartea 2)

Copyright © 2011 Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-ați dori să împărtășiți acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat, sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl returnați și să achiziționați

o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

Fapte:

În Salem, în 1692, o duzină de adolescente, cunoscute sub numele de "chinuitele", au fost afectate o boală misterioasă, care le-au făcut să devină isterice și să acuze, în mod independent, că vrăjitoarele locale le chinuiau. Aceasta a dus la procesele vrăjitoarelor din Salem.

Boala misterioasă care le-a cuprins pe aceste adolescente nu a fost niciodată explicată, până în ziua de azi.

*"Azi noapte ea a visat că mi-a văzut statuia,
Care, ca o fântână cu o sută de guri,
Lăsa să curgă sânge curat: și mulți Romani lacomi
Veneau zâmbitori și-și înmuiau mâinile în ea:
Și ea crede acestea a fi semne și prevestiri,
Și rele iminente ... "*

- William Shakespeare, Julius Caesar

UNU

Valea Hudson, New York

(În prezent)

Pentru prima dată de mai multe săptămâni, Caitlin Paine se simțea relaxată. Stând confortabil pe podeaua micului hambar, se lăsa pe spate pe un balot de fân și răsufală. Un foc mic ardea în șemineul de piatră la vreo zece pași; tocmai adăugase un buștean, și se simțea bine auzind trosnetele lemnului. Martie încă nu se terminase și în seara asta era deosebit de rece. Fereastra de pe peretele îndepărtat oferea o imagine a cerului de noapte, și putea vedea că zapada încă se așternea.

Hambarul era neîncălzit, dar ea stătea destul de aproape de foc și căldura sa ajuta contra frigului. Se simțea foarte confortabil, și își simțea pleoapele devenind tot mai grele. Mirosul focului domina hambarul, și în timp ce ea se lăsa un pic mai pe spate, putea simți tensiunea începând să-i părăsească umerii și picioarele.

Desigur, adevăratul motiv pentru senzația ei de pace, știa, nu era focul, sau fânul, sau chiar adăpostul hambarului. I se datora lui. Caleb. S-a ridicat în șezut și s-a uitat la el.

El era așezat în fața ei, la aproximativ cincisprezece pași, într-o nemișcare atât de perfectă. Dormea, iar ea profitat pentru a-i studia fața, trăsăturile perfecte, pielea palidă, translucidă. Nu

mai văzuse niciodată o față atât de perfect cizelată. Era ireal, ca și cum se uita la o sculptură. Nu putea înțelege cum de el a fost în viață timp de 3.000 de ani. Ea, la 18 ani, deja arăta mai în vârstă decât el.

Dar era mai mult decât fața lui. Era un aer al lui, o energie subtilă pe care o emana. Un mare sentiment de pace. Când era în lângă el, știa că totul va fi în regulă.

Era fericită că el era încă acolo, încă cu ea. Și și-a permis să spere că vor rămâne împreună. Dar, chiar în timp ce se gândea, s-a muștrătat singură, știind că își provoca singură probleme. Tipii de genul ăsta, știa, pur și simplu nu stăteau prea mult într-un singur loc. Pur și simplu nu era felul lor.

Caleb dormea atât de perfect, respirând așa de ușor, încât îi era greu să spună dacă el chiar era adormit. Plecase mai devreme, după cum spusese, să se hrănească. Se întorsese mai relaxat, cărând niște bușteni, și se gândise la o modalitate de a sigila ușa hambarului pentru a menține afară vântul ce purta zăpada. El a făcut focul, iar acum că era adormit, ea avea grijă să-l mențină aprins.

S-a întins și a mai luat o gură din paharul de vin roșu și a simțit cum lichidul cald o relaxa încet. Găsise sticla într-un scrin ascuns sub un teanc de fân; și-a amintit când fratele ei mai mic, Sam, a ascuns-o acolo, cu luni în urmă, dintr-un capriciu. Ea nu bea alcool, dar nu a văzut nimic rău în câteva înghițituri, mai ales după întâmplările prin care trecuse.

Își ținea jurnalul în poală, la o pagină nouă, un pix într-o mână

și paharul în cealaltă. Îl ținea așa de 20 de minute acum. Nu avea nicio idee de unde să înceapă. Niciodată înainte nu avusese probleme să scrie, dar de data aceasta era diferit. Evenimentele din ultimele zile fuseseră prea dramatice, prea greu de procesat. Era prima dată când stătea liniștită și relaxată. Prima dată când se simțea măcar un pic în siguranță.

A decis că era mai bine să înceapă cu începutul. Ce se intamplase. De ce era aici. Chiar cine era. Avea nevoie să proceseze asta. Nu era sigură nici dacă ea însăși mai știa răspunsurile.

*

Până săptămâna trecută, viața era normală. De fapt începuse să-mi placă Oakville. Apoi Mama a venit ca o furtună într-o zi și a anunțat că ne mutăm. Din nou. Viața s-a întors cu susul în jos, cum o făcea întotdeauna cu ea.

De data aceasta, a fost mai rău. Nu a fost o altă suburbie. A fost New York. Ca în orașul New York. Școală publică și o viață de beton. Și un cartier periculos.

Și Sam a fost supărat. Am vorbit despre a nu merge, despre a pleca de acasă. Dar adevărul era, nu aveam un alt loc unde să mergem.

Așa că am mers cu ea. Amândoi am jurat în secret că, dacă nu ne place, vom pleca. Vom găsi un loc. Oriunde. Poate chiar vom încerca din nou să-l găsim pe tata, deși amândoi știam că asta nu

se va întâmpla.

Și apoi s-a întâmplat totul. Atât de rapid. Corpul meu. Transformându-se. Schimbându-se. Încă nu știu ce s-a întâmplat, sau ce am devenit. Dar știu că nu mai sunt aceeași persoană.

Îmi amintesc de noaptea fatidică în care a început totul. Carnegie Hall. Întâlnirea mea cu Jonah. Și apoi ... pauza. Eu ... hrănindu-mă? Ucigând pe cineva? Încă nu-mi amintesc. Știu doar ce mi-au spus. Știu că am făcut ceva în acea noapte, dar totul e în ceață. Orice aș fi făcut, încă simt ca un gol în stomac. N-aș vrea să fac rău nimănui.

A doua zi, am simțit schimbarea în mine. Am fost cu siguranță din ce în ce mai puternică, mai rapidă, mai sensibilă la lumină. Am mirosit lucruri, de asemenea. Animalele se purtau ciudat în jurul meu, și eu m-am simțit ciudat în preajma lor.

Și apoi a fost mama. Mi-a spus că nu e mama mea adevărată, și apoi a fost omorâtă de acești vampiri, cei care mă urmăriseră. N-aș fi dorit să o vad rănită așa. Încă mai simt că e vina mea. Dar, cu toate celelalte, nu pot să mă las să stărui pe asta. Trebuie să mă concentrez pe ceea ce este în fața mea, pe ceea ce pot controla.

A fost și capturarea mea. Acei vampiri groaznici. Și apoi, evadarea mea. Caleb. Fără el, sunt sigură că m-ar fi ucis. Sau mai rău.

Sabatul lui Caleb. Neamul lui. Atât de diferiți. Dar vampiri, totuși. Teritoriali. Geloși. Suspicioși. M-au dat afară, și lui nu i-au dat de ales.

Dar el a ales. În ciuda a tot, el m-a ales pe mine. Din nou, el

m-a salvat. El a riscat totul pentru mine. Îl iubesc pentru asta. Mai mult decât va ști el vreodată.

Trebuie să-l ajut la rândul meu. El crede că sunt aleasa, un fel de Mesia al vampirilor, sau ceva de genul. E convins că îl voi conduce la un fel de sabie pierdută, care va opri un război al vampirilor și va salva pe toată lumea. Personal, eu nu cred asta. Oamenii lui nu cred asta. Dar știi că e tot ce are, și că aceasta înseamnă lumea pentru el. Și a riscat totul pentru mine, și măcar atât pot să fac. Pentru mine, nu e nici măcar vorba despre sabie. Doar că nu vreau să-l văd plecând.

Așa că voi face tot ce pot. Oricum, mi-am dorit întotdeauna să încerc să-l găsesc pe tatăl meu. Vreau să știu cine este el cu adevărat. Cine sunt eu cu adevărat. Dacă sunt cu adevărat jumătate vampir, sau jumătate om, sau orice altceva. Am nevoie de răspunsuri. Dacă nu e vorba de nimic altceva, trebuie să știu ce ... devin

*

“Caitlin?”

S-a trezit amețită. S-a uitat în sus și l-a văzut pe Caleb în picioare deasupra ei, cu mâinile lui odihnindu-se ușor pe umărul ei. A zâmbit.

"Cred că ai adormit", a spus el.

S-a uitat în jur, a văzut jurnalul deschis în poală și l-a închis. Și-a simțit sângele năvălindu-i în obraji, sperând că el nu a citit

nimic. Mai ales partea despre sentimentele ei pentru el.

S-a ridicat în capul oaselor și și-a frecat ochii. Era încă noapte, iar focul încă ardea, deși era mai mult jar. Și el abia trebuie să se fi trezit. Se întrebă cât timp dormise.

"Îmi pare rău", a spus ea. "Este primul somn în câteva zile."

El a zâmbit din nou, și a traversat încăperea spre foc. A aruncat mai mulți bușteni pe foc, și ei au trosnit și au şuierat, în timp ce focul a crescut mai mare. A simțit căldura ajungându-i la picioare.

Stătea acolo, cu ochii în jos, la foc, și zâmbetul lui s-a stins încet în timp ce se pierdea în gânduri. În timp ce se uita în flăcări, fața îi era luminată de o strălucire caldă, făcându-l să arate chiar mai atractiv, dacă așa ceva era posibil. Ochii lui mari, căprui, s-au deschis larg și, în timp ce îl urmărea, și-au schimbat culoarea în verde deschis.

Caitlin și-a îndreptat spatele și a văzut că paharul ei de vin rosu era încă plin. A luat o înghițitură și vinul a încălzit-o. Nu mâncase de ceva vreme, și i s-a urcat direct la cap. A văzut cealaltă sticlă de plastic stând pe acolo și și-a amintit de maniere.

"Să-ți torn un pic?" a întrebat ea, apoi a adăugat, nervos, "adică, vreau să spun, nu știu dacă bei -"

El a râs.

"Da, vampirii beau și vin", a spus el zâmbind, și a venit lângă ea și a ținut paharul în timp ce ea turna.

Ea a fost surprinsă. Nu de cuvintele lui, ci de râsul lui. Era ușor, elegant, și părea să se estompeze ușor în cameră. Ca orice

altceva despre el, era misterios.

S-a uitat în sus, în ochii lui atunci când el a ridicat paharul la buze, în speranța că va privi înapoi în ochii ei.

El a făcut-o.

Apoi ambii s-au uitat în altă parte, în același timp. Ea și-a simțit inima bătând mai repede.

Caleb s-a dus înapoi la locul lui, s-a așezat pe paie, lăsându-se pe spate și s-a uitat la ea. Acum el părea să o studieze. Se simțea stânjenită.

Și-a trecut inconștient mâna peste haine și și-a dorit să fi purtat ceva mai frumos. Minte ei se învârtea în timp ce încerca să-și amintească ce purta. Undeva pe drum, nu-și putea aminti unde, s-au oprit pentru scurt timp într-un oraș anonim și ea a intrat în singurul magazin de acolo – Armata Salvării – și și-a găsit niște haine.

S-a uitat în jos cu groază, și nici măcar nu s-a recunoscut. Purta blugi rupți, decolorați, adidași cu un număr prea mari pentru ea și un pulover peste un tricou. Peste ele, avea o haină spălăcită, de culoarea păstăilor de mazăre violet, cu un nasture lipsă, care, de asemenea era prea mare pentru ea. Dar ținea de cald. Și acum, de asta avea nevoie.

Se simțea stânjenită. De ce trebuia ca el să o vadă așa? Exact norocul ei ca prima dată când a întâlnit un tip care chiar îi plăcea, nici măcar să nu aibă oportunitatea de se îmbrăca bine. Nu exista vreo baie în acest hambar, și chiar dacă ar fi existat, nu avea la ea produse de machiaj. Se uită din nou în altă parte, simțindu-

se jenată.

"Am dormit mult timp?" a întrebat ea.

"Nu sunt sigur. Și eu abia m-am trezit ", a spus el, lăsându-se pe spate și trecându-și mâna prin păr. "M-am hrănit devreme în seara asta. M-a dat peste cap."

S-a uitat la el.

"Explică-mi", a spus ea.

Se uită la ea.

"Hrănirea", a adăugat ea. "De genul, cum funcționează? Tu ... omori oameni?"

"Nu, niciodată", a spus el.

Camera a rămas tăcută cât el și-a adunat gândurile.

"Ca totul cu privire la rasa vampirilor, este complicat", a spus el. "Depinde de ce tip de vampir ești și de sabatul căruia îi aparții. În cazul meu, mă hrănesc doar cu animale. În cea mai mare parte câprioare. Există, oricum, suprapopulație, și oamenii le vânează, de asemenea – și nici măcar ca să le mănânce."

Expresia lui a devenit întunecată.

"Dar alte sabaturi nu sunt atât de binevoitoare. Ei se hrănesc cu oameni. De obicei, nedoriții."

"Nedoriții?"

"Oamenii străzii, cei care sunt în trecere, prostituate ... cei a căror lipsă nu va fi observată. Așa au stat lucrurile mereu. Ei nu vor să atragă atenția asupra rasei.

"De aceea, considerăm sabatul meu, rasa mea de vampiri, a avea sânge pur, iar alte tipuri de a fi impuri. Cu ce te hrănești

... este energia care te umple."

Caitlin a stat acolo, gândindu-se.

"Și cu mine cum rămâne?" a întrebat ea.

Se uită la ea.

"De ce vreau să mă hrănesc, uneori, dar nu tot timpul?"

El s-a încruntat.

"Nu sunt sigur. Este diferit pentru tine. Ești de sânge amestecat. Este un lucru foarte rarȘtiu că acum te maturizezi. Cu alții, ei sunt transformați, peste noapte. Pentru tine, este un proces. Este posibil să dureze ceva timp până lucrurile se stabilizează, pentru a trece prin schimbările care ți se întâmplă."

Caitlin s-a gândit și și-adus aminte de chinurile foamei, de modul în care a copleșit-o, venind de nicăieri. Cum a făcut-o să nu poată să se gândească la nimic, decât la a se hrăni. Fusesse oribil. Îi era groază de ideea că s-ar întâmpla din nou.

"Dar cum știu când se va întâmpla din nou?"

Se uită la ea. "Nu știi."

"Dar nu vreau să omor vreodată un om", a spus ea.
"Niciodată."

"Nu trebuie să o faci. Te poți hrăni cu animale."

"Dar dacă se întâmplă atunci când sunt blocată undeva?"

"Va trebui să înveți să te controlezi. Este nevoie de practică. Si voință. Nu este ușor. Dar este posibil. Poți să controlezi foamea. Fiecare vampir trece prin asta."

Caitlin s-a gândit la cum ar fi să prindă și să se hrănească cu un animal viu. Știa că era deja mai rapidă decât fusese vreodată,

dar nu știa dacă era *atât* de rapidă. Și nici măcar nu ar ști ce să facă în cazul în care ea ar prinde cu adevărat o căprioară.

S-a uitat la el.

"Mă vei învăța?" a întrebat, cu speranță în glas.

El i-a întâlnit privirea, și ea își putea simți inima bătând tare.

"Hrănirea este un lucru sacru pentru rasa noastră. Se face întotdeauna de unul singur", a spus el încet, scuzându-se. "Cu excepția..." El a tăcut.

"Cu excepția?" a întrebat ea.

"În ceremoniile matrimoniale. Pentru a uni soțul și soția."

Se uită în altă parte, și ea îl putea vedea foindu-se. Și-a simțit sângele năvălindu-i în obraz, și deodată camera a devenit foarte caldă.

A decis să lase lucrurile în pace. Nu avea junghiuri de foame acum, și avea să treacă acea punte când ajungea la ea. Spera că el va fi alături de ea atunci.

În plus, adânc în interior, ei nu-i păsa prea mult despre hrănire, sau vampiri, sau săbii, sau oricare dintre ele. Ce vroia într-adevăr să știe era despre *el*. Sau, de fapt, ce simțea pentru ea. Erau atât de multe întrebări pe care ar fi vrut să i le pună. *De ce ai riscat totul pentru mine? A fost doar pentru a găsi sabia? Sau a fost altceva? Odată ce vei găsi sabia, vei rămâne cu mine? Chiar dacă o poveste de dragoste cu un om este interzisă, ai încălca regulile pentru mine?*

Dar îi era frică.

Deci, în loc de asta, a spus pur și simplu: "Sper că vom găsi

sabia ta."

Ce penibil, s-a gândit ea. Asta e tot ce poți face? Nu poți să-ți aduni vreodată curajul să spui ce gândești?

Dar energia lui era prea intensă, și ori de câte ori era pe lângă el, făcea să-i fie greu să gândească clar.

"Și eu sper", a răspuns el. "Nu este o armă obișnuită. A fost râvnită de neamul nostru timp de secole. Se zvonește ca ar fi cel mai bun exemplu de sabie turcească artizanală făcut vreodată, creată dintr-un metal care poate ucide toți vampirii. Cu ea, am fi invincibili. Fără ea..."

El s-a oprit, de parcă i-ar fi fost frică să menționeze consecințele.

Caitlin își dorea ca Sam să fi fost aici, își dorea ca el să-i poată ajuta conducându-i la tatăl ei. S-a uitat din nou prin hambar. Nu a văzut niciun semn recente de la el. Își dorea, din nou, să nu-și fi pierdut telefonul mobil pe drum. I-ar fi făcut viața mult mai ușoară.

"Sam obișnuia mereu sa doarmă aici", a spus ea. "Am fost sigură că va fi aici. Dar știu că el a venit înapoi în acest oraș – sunt sigură de asta. El nu s-ar duce altundeva. Mâine vom merge la școală, și voi vorbi cu prietenii mei. Voi afla."

Caleb a dat din cap. "Crezi că știe unde este tatăl tău?" a întrebat el.

"Eu ... nu știu," răspunse ea. "Dar știu că el știe mai multe despre el decât mine. A încercat să-l găsească dintotdeauna. Dacă cineva știe ceva, e el."

Caitlin s-a gândit și și-a amintit toate acele momente cu Sam, el mereu în căutare, arătându-i noi piste, fiind mereu dezamăgit. În toate nopțile el se ducea în camera lui și venea să stea pe marginea patului ei. Dorința sa de a-l vedea pe tatăl lor fusese copleșitoare, ca un lucru viu în interiorul lui. Și ea o simțise, dar nu la fel de tare ca el. Într-un fel, dezamăgirea lui a fost mai greu de văzut.

Caitlin s-a gândit la copilăria lor distrusă, la tot ce au pierdut, și dintr-o dată s-a simțit copleșită de emoție. O lacrimă i s-a format la colțul ochiului, și, rușinată, a șters-o repede, sperând să nu o fi văzut Caleb.

Dar el o văzuse. S-a uitat în sus și a privit-o, intens.

S-a ridicat încet și s-a așezat lângă ea. Era atât de aproape că ea îi putea simți energia. Era ceva intens. Inima ei a început să bată repede.

El și-a trecut ușor un deget prin părul ei, împingându-i-l înapoi de pe față. Apoi l-a trecut pe la coada ochiului ei, și apoi în jos pe obraz.

Ea și-a păstrat fața în jos, cu ochii la podea, temându-se să-i întâlnească privirea. Îl putea simți examinându-o.

"Nu-ți face griji," a spus el, vocea lui blândă, profundă, făcând-o să se simtă complet în largul ei. "Îl vom găsi pe tatăl tău. O vom face împreună."

Dar nu despre asta își făcea ea griji. Ea își făcea griji pentru el. Caleb. Își făcea griji despre când o va părăsi.

Dacă ea se întorcea cu fața spre el, se întreba dacă el o va

săruta. Abia aștepta să-i simtă atingerea buzelor.

Dar îi era frică să întoarcă capul.

Părea că au trecut ore întregi până când în cele din urmă și-a adunat curajul de a se întoarce.

Dar el se întorsese deja în altă direcție. Sătea sprijinit ușor pe fân, cu ochii închiși, adormit, cu un zâmbet blând pe fața luminat de flăcările focului.

Ea a alunecat mai aproape de el și s-a lăsat pe spate, odihnindu-și capul la câțiva centimetri de umărul lui. Aproape se atingeau.

Și aproape era de ajuns pentru ea.

DOI

Caitlin a tras înapoi ușa hambarului și și-a mijit ochii la o lume acoperită de zăpadă. Lumina soarelui se reflecta din orice. Și-a adus mâinile la ochi, simțind o durere mai tare ca niciodată: ochii o dureau îngrozitor.

Caleb a ieșit alături de ea, terminând de înfășurat pe brațe și gât un material subțire, transparent. Aproape că arăta ca folia alimentară, dar părea să se dizolve în pielea lui odată ce era întins. Nici măcar nu putea să-și dea seama că era acolo.

"Ce-i asta?"

"Folie pentru piele", a spus el, privind în jos în timp ce o înfășura cu grijă, iar și iar, peste brațe și umeri. "Este ceea ce ne permite să ieșim în lumina soarelui. Altfel pielea noastră ar arde." El o privi. "Nu ai nevoie de ea – deocamdată."

"De unde stii?" a întrebat ea.

"Crede-mă", a spus el, rânjind. "Ai fi știut."

A băgat mâna în buzunar și a scos un mic flacon de picături de ochi, s-a lăsat pe spate și a pus câteva picături în fiecare ochi. Încet, s-a întors și s-a uitat la ea.

Trebuie să fi fost evident că o dureau ochii, pentru că el i-a pus ușor mâna pe frunte. "Lasă-te pe spate", a spus el.

Ea s-a lăsat pe spate.

"Deschide ochii", a spus el.

Când a făcut-o, el s-a întins și i-a pus o picătură în fiecare ochi.

Înțepa groaznic, și ea a închis ochii și și-a aplecat capul.

"Au", a spus ea, frecându-și ochii. "Dacă ești supărat pe mine, doar spune-mi."

El a rânjit. "Îmi pare rău. Arde la început, dar te vei obișnui. Sensibilitatea îți va dispărea în câteva secunde."

Ea a clipit și și-a frecat ochii. În cele din urmă, s-a uitat în sus, și ochii ei se simțeau din nou bine. El avea dreptate: toată durerea dispăruse.

"Cei mai mulți dintre noi tot nu se aventurează să iasă în timpul orelor cu soare, dacă nu sunt obligați. Suntem cu toții mai slabi în timpul zilei. Dar, uneori, trebuie să o facem."

Se uită la ea.

"Această școală a lui", a spus el. "Este departe?"

"Doar o scurtă plimbare,", a spus ea, luându-l de braț și conducându-l pe peluza înzăpezită. "Liceul Oakville. A fost și școala mea, până cu câteva săptămâni în urmă. Cineva dintre prietenii mei *trebuie* să știu unde este."

*

Liceul Oakville arăta exact cum își amintea Caitlin. Era ireal să se întoarcă aici. Privind în sus la el, s-a simțit ca și cum ar fi luat doar o vacanță scurtă, și acum era înapoi la viața normală. Chiar și-a permis să creadă, pentru un moment, că evenimentele din ultimele săptămâni au fost doar un vis nebunesc. Și-a permis să-și imagineze că totul era complet normal din nou, la fel cum

fusesese. Se simțea bine.

Dar când s-a uitat și l-a văzut pe Caleb stând lângă ea, a știut că nimic nu era normal. Dacă era ceva mai supraréalist decât întoarcerea aici, era întoarcerea cu Caleb alături de ea. Avea să intre în vechia ei școală alături de acest bărbat superb, de peste 1,80, cu umeri largi, solizi, îmbrăcat tot în negru, cu gulerul mare al hainei sale negre de piele îmbrățișându-i gâtul, strecurându-se pe sub părul destul de lung. Arăta ca și cum tocmai coborâse de pe coperta uneia dintre revistele populare pentru adolescente.

Caitlin și-a imaginat ce reacție vor avea celelalte fete când o vor vedea cu el. A zâmbit la acel gând. Nu fusese deosebit de populară, și cu siguranță nici băieții nu-i acordaseră multă atenție. Nu fusese nepopulară – avusese niște prieteni buni – dar nu fusese în centrul celei mai populare găști. Se gândea că fusese undeva pe la mijloc. Chiar și așa, și-a amintit că fusese disprețuită de unele dintre cele mai populare fete, care păreau toate să rămână împreună, să meargă pe holuri cu nasul pe sus, ignorând pe oricine nu considerau că este la fel de perfect ca ele. Acum, poate, o vor observa.

Caitlin și Caleb au urcat treptele și au trecut prin largile uși duble ale școlii. Caitlin s-a uitat la ceasul mare: 8:30. Perfect. Prima clasă tocmai se termina și holurile se vor umple în câteva secunde. Asta-i va face să iasă mai puțin în evidență. Nu vor trebui să-și facă griji despre pază sau despre un permis de hol.

La țanc, a sunat clopoțelul și în câteva secunde holurile au început să se umple.

Lucrul bun despre Oakville era că era pe altă lume față de groaznicul liceu din New York. Aici, chiar și atunci când se umpleau holurile, exista încă suficient spațiu de manevră. Geamuri mari se aliniau pe toți pereții, lăsând să intre lumina și să se vadă cerul, și puteai vedea copaci oriunde te-ai fi dus. Aproape că era destul pentru a o face să-i fie dor. Aproape.

Se săturase de școală. Tehnic, mai avea doar câteva luni până la absolvire, dar se simțea ca și cum ar ar fi învățat mai mult în ultimele săptămâni decât ar fi învățat vreodată stând într-o sală de clasă pentru încă câteva luni și obținând o diplomă oficială. Îi plăcuse să învețe, dar ar fi fost la fel de fericită să nu se mai ducă vreodată înapoi.

În timp ce mergeau pe hol, Caitlin s-a uitat după chipuri familiare. Treceau mai ales pe lângă copii de a noua și a zecea, și nu a văzut pe nimeni din clasa ei de-a doisprezecea. Dar, cum treceau pe lângă ceilalți copii, a fost surprinsă să vadă reacția pe toate fețele fetelor: fiecare fată pur și simplu se holba la Caleb. Niciuna dintre fete nu a încercat să o ascundă, și n-a putut să se uite în altă parte. Era incredibil. Era ca și cum ar fi mers pe hol cu Justin Bieber.

Caitlin s-a întors și a văzut că toate fetele se opriseră, privind în continuare. Câteva își șopteau una alteia.

Se uită la Caleb, și se întreabă dacă el a observat. Dacă o făcuse, el nu a arătat niciun semn, și cu siguranță nu părea să-i pese.

“Caitlin?” a venit o voce șocată.

Caitlin s-a întors și a văzut-o acolo pe Luisa, una dintre fetele

cu care fusese prietenă înainte să se mute.

"Dumnezeule!" a adăugat Luisa emoționată, deschizând larg brațele pentru o îmbrățișare. Înainte să poată Caitlin reacționa, Luisa o îmbrățișa. Caitlin a îmbrățișat-o și ea. Era bine să vadă o față cunoscută.

"Ce ți s-a întâmplat?" a întrebat Luisa, vorbind grăbită, cum făcea mereu, ușorul ei accent hispanic ridicându-se la suprafață, deoarece se mutase aici din Puerto Rico doar cu câțiva ani înainte. "Sunt așa de confuză! Am crezut că te-ai mutat!? Ți-am trimis SMS-uri și mesaje, dar nu mi-ai răspuns deloc – "

"Îmi pare rău", a spus Caitlin. "Mi-am pierdut telefonul, și nu am fost pe lângă niciun calculator, și-"

Luisa nu asculta. Tocmai îl observase pe Caleb și se holba la el, fascinată. Literalmente rămăsese cu gura deschisă.

"Cine e prietenul tău?" întreabă ea în cele din urmă, aproape în șoaptă. Caitlin a zâmbit: n-o mai văzuse niciodată pe prietena ei atât de amețită.

"Luisa, aceasta este Caleb," a spus Caitlin.

"E o plăcere", a spus Caleb, zâmbind în jos, întinzând mâna.

Luisa a continuat să se holbeze. A ridicat încet mâna, amețită, evident prea șocată pentru a vorbi. Se uită la Caitlin, neînțelegând cum ar fi putut Caitlin să aghate un astfel de tip. Se uita altfel la Caitlin, aproape ca și cum nici n-ar fi știut cine era.

"Um ..." a început Luisa, cu ochii mari, "... um ... adică ... unde ... deci ... cum v-ați întâlnit voi doi?"

Pentru o secundă, Caitlin s-a jucat cu cum să-i răspundă. S-a

imaginat spunându-i Luisei totul, și a zâmbit la acest gând. Asta nu ar funcționa.

"Ne-am întâlnit ... după un concert", a spus Caitlin.

Cel puțin asta era parțial adevărat.

"Dumnezeule, ce concert? În oraș? Cumva Black Eyed Peas!?" întrebă ea în viteză, "Sunt atât de geloasă! Am fost disperată să-i văd!"

Caitlin a zâmbit la gândul lui Caleb la un concert rock. Cumva, nu reușea să și-l imagineze acolo.

"Umnu chiar", a spus Caitlin. "Luisa, ascultă, îmi pare rău să te întrerup, dar nu am prea mult timp. Trebuie să știu unde este Sam. L-ai văzut?"

"Desigur. Toată lumea l-a văzut. S-a întors săptămâna trecută. Arăta ciudat. L-am întrebat unde ești și care era treaba cu el, dar nu a vrut să-mi spună. Probabil s-a aciuat în hambarul acela gol care-i place."

"Nu e acolo", a răspuns Caitlin. "Tocmai am trecut pe acolo."

"Serios? Îmi pare rău. Nu știu. El e într-a zecea, știi? Nu prea ne încrucișăm drumurile așa de mult. Ai încercat să-i dai un mesaj? E mereu pe Facebook."

"Nu am avut telefonul -" a început Caitlin.

"Ia-l pe al meu", a întrerupt-o Luisa, și înainte să termine, și-a pus mobilul în mâna lui Caitlin.

"Facebook-ul este deja deschis. Doar te conectezi și îi dai mesaj."

Bineînțeles, s-a gândit Caitlin. De ce nu m-am gândit la asta?

Caitlin s-a autentificat, a scris numele lui Sam în caseta de căutare, a intrat pe profilul, și a făcut clic pe mesaje. Ezită, întrebându-se exact ce să scrie. Apoi, a scris: "Sam. Eu sunt. Sunt la hambar. Vino să ne întâlnim. Cât de repede se poate."

A dat clic pe *trimite* și i-a înapoiat telefonul Luisei.

Caitlin a auzit ceva agitație și s-a întors.

Un grup dintre cele mai populare fete din ultimul an venea pe hol, chiar spre ei. Șușoteau. Și toate se uitau direct la Caleb.

Pentru prima dată, Caitlin a simțit o nouă emoție crescând în interiorul ei. Gelozie. Putea vedea în ochii lor că acestor fete, care nu-i acordaseră nicio atenție înainte, le-ar plăcea să i-l fure pe Caleb într-o clipă. Aceste fete aveau influență asupra oricărui tip în școală, oricărui tip vroiau. Nu conta dacă el avea sau nu o prietenă. Tu doar sperai să nu pună ochii pe tipul *tău*.

Iar acum toate erau cu ochii pe Caleb.

Caitlin a sperat, s-a rugat pentru Caleb să fie imun la puterile lor. Să o placă în continuare pe ea. Dar, pe când se gândea la asta, nu putea înțelege de ce el ar face-o. Ea era atât de obișnuită. De ce ar rămâne cu ea când fete ca acestea ar face orice să-l aibă?

Caitlin s-a rugat în tăcere ca fetele pur și simplu să meargă mai departe. Doar de data asta.

Dar, desigur, nu au făcut-o. Inima îi bubuia pe când grupul s-a întors și s-a îndreptat drept spre ei.

"Bună Caitlin," a spus una dintre fete, cu o voce fals-drăguță.

Tiffany. Înaltă, cu păr blond drept, ochi albaștri, și slabă ca un băț. Îmbrăcată din cap până-n picioare în haine de firmă. "Cine

e prietenul tău?"

Caitlin nu știa ce să spună. Tiffany și prietenele ei nu îi dăduseră niciodată atenție lui Caitlin. Nici măcar nu se uitaseră în direcția ei. Era șocată că ele știau chiar că ea există și că îi știau numele. Iar acum deschideau o discuție. Desigur, Caitlin știa că nu avea nimic de-a face cu ea. Ele îl vroiau pe Caleb. Suficient de mult pentru a se umili să vorbească cu ea.

Asta nu suna bine.

Caleb trebuie să fi simțit neliniștea lui Caitlin, deoarece a făcut un pas mai aproape de ea și a pus un braț în jurul umerilor ei.

Caitlin nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru vreun gest în viața ei.

Cu încredere nou dobândită, Caitlin a găsit puterea de a vorbi. "Caleb", a răspuns ea.

"Deci, așa, ce faceți voi pe aici?" a întrebat o altă fată. Bunny. Era o copie a lui Tiffany, doar că era brunetă. "Am crezut că, știi, ai plecat sau ceva de genul."

"Ei bine, m-am întors", a răspuns Caitlin.

"Deci, tu ești, cum ar fi, nou pe aici?" l-a întrebat Tiffany pe Caleb. "Ești în ultimul an?"

Caleb a zâmbit. "Sunt nou pe aici, da" a răspuns el criptic.

Ochii lui Tiffany s-au luminat, deoarece a interpretat răspunsul prin faptul că el era nou la școala lor. "Super", a spus ea. "E o petrecere în seara asta, dacă vrei să vii. E la mine acasă. E doar pentru câțiva prieteni apropiați, dar ne-ar plăcea să vii și tu. Și ... um ... și tu, de asemenea, cred," a spus Tiffany, uitându-

se la Caitlin.

Caitlin a simțit furia crescând în interiorul ei.

"Apreciez invitația, doamnelor", a spus Caleb, "dar pare rău să vă spun că eu și Caitlin avem deja un angajament important în această seară."

Caitlin a simțit cum îi crește inima.

Victorie.

Cum le privea expresiile prăbușindu-se, ca un rând de dominouri, nu se simțise niciodată așa de răzbunată.

Fetele au ridicat nasul și s-au îndepărtat.

Caitlin, Caleb, și Luisa au stat acolo, singuri. Caitlin a răsuflat.

"Dumnezeule!" a spus Luisa. "Fetele astea n-au băgat în seamă pe nimeni înainte. Cu atât mai puțin să facă o invitație."

"Știu", a spus Caitlin, încă extrem de uimită.

"Caitlin!" a spus dintr-o dată Luisa, întinzându-se și apucându-i brațul "tocmai mi-am amintit. Susan. Ea a spus ceva despre Sam. Săptămâna trecută. Că umbla cu Colemanii. Îmi pare rău, tocmai mi-am amintit. Poate că te ajută."

Colemanii. Desigur. Acolo ar fi.

"Și, de asemenea," a continuat Luisa, grăbită, "ne adunăm toți în seara asta la familia Frank. Trebuie să vii! Ne e foarte dor de tine. Și, bineînțeles, adu-l și pe Caleb. O să fie o petrecere minunată. Jumătate din clasă va veni. Tu *trebuie* să fii acolo."

"Ei bine... Nu stiu -"

Sună clopoțelul.

"Tre 'să plec! Mă bucur așa de mult că te-ai întors. Te iubesc.

Sună-mă. Pa!" a spus Luisa, fluturând din mână către Caleb, și s-a întors și a plecat grăbită pe coridor.

Caitlin și-a permis să se imagineze înapoi în viața ei normală. Petrecând timp cu toți prietenii ei, mergând la petreceri, fiind într-o școală normală, pe cale de a absolvi. Îi plăcea cum se simțea asta. Pentru un moment, a încercat din greu să-și scoată complet din minte toate evenimentele din ultima săptămână. Și-a imaginat că nu s-a întâmplat vreodată nimic rău.

Dar apoi s-a uitat și l-a văzut pe Caleb, și realitatea s-a întors cu putere. Viața ei se schimbase. Permanent. Și niciodată nu se va mai schimba înapoi. Trebuia să accepte asta.

Să nu mai vorbim de faptul că omorâse pe cineva, și că poliția o căuta. Sau că ar fi doar o chestiune de timp până când o prindeau undeva. Sau faptul că întreagă rasă a vampirilor dorea să o omoare. Sau că această sabie pe care o căuta ar putea salva viețile multor oameni.

Viața cu siguranța nu mai era ce a fost, și nu va mai fi niciodată. Trebuia să îmbrățișeze doar realitatea ei prezentă.

Caitlin și-a pus mâna pe brațul lui Caleb și l-a dus spre ușile din față. Colemanii. Știa unde locuiau și avea sens ca Sam să fi tras la ei. Dacă el nu era la școală, atunci era probabil acolo chiar acum. Acolo trebuiau să meargă mai departe.

În timp ce ieșeau pe ușile din față, la aer curat, s-a minunat de cât de bine se simțea să plece iar din acest liceu – și de data asta pentru totdeauna.

Caitlin și Caleb au traversat proprietatea Coleman, cu zăpada de pe iarbă trosnindu-le sub picioare. Casa în sine nu era mare lucru – o fermă modestă așezată pe marginea unui drum de țară. Dar mult în spatele ei, la capătul proprietății, era un hambar. Caitlin a văzut toate bătrânele camioane parcate la întâmplare pe gazon și a putut vedea urmele pe gheață și zăpadă, și și-a dat seama că o mulțime de lume se dusesse spre acest hambar.

Asta era ce făceau copiii în Oakville – pierdeau vremea în hambarele celorlalți. Oakville era în același timp rural și suburban, și le dădea oportunitatea de a petrece vremea într-o structură destul de îndepărtată de casa părinților lor, astfel încât aceștia să nu știe sau să nu le pese ce făceai. Era mult mai bine decât să stai prin pivnițe. Părinții tăi nu puteau auzi nimic. Si aveai propria intrare. Și ieșire.

Caitlin a inspirat adânc, s-a dus la hambar și a tras înapoi ușa grea, de lemn.

Primul lucru care a lovit-o a fost mirosul. Marijuana. Atârnând în aer ca norii.

Asta, amestecată cu mirosul de bere stătută. Prea mult.

Și mai era ceva, mai pronunțat decât tot restul – era mirosul unui animal. Nu mai avusese niciodată simțurile atât de acute. Șocul prezenței acestui animal i-a curs prin întreaga ființă, ca și cum ar fi mirosit amoniac.

S-a uitat spre dreapta și s-a concentrat. Acolo, în colț, era un Rottweiler mare. El s-a ridicat încet, s-a uitat la ea, și a mârâit. Apoi a erupt într-o mârâit scăzut, gutural. Era Butch. Acum și-l amintea. Rottweiler-ul agresiv al Colemanilor. Ca și cum Colemanii aveau nevoie de un animal agresiv pentru a adăuga la imaginea lor de haos.

Colemanii fuseseră întotdeauna o problemă. Trei frați – de 17, 15, și 13 ani – și cândva Sam se împrietenise cu fratele mijlociu, Gabe. Fiecare era mai rău decât următorul. Tatăl lor îi părăsise cu mult timp în urmă, nimeni nu știa unde plecase, iar mama lor nu era niciodată pe acasă. Practic se crescuseră singuri. În ciuda vârstei lor, erau întotdeauna beți sau drogați, și mai mult în afara școlii decât în ea.

Caitlin era supărată că Sam petrecea timpul cu ei. Asta nu putea duce la nimic bun.

În fundal se auzea muzică. Pink Floyd. *Wish You Were Here* (Aș vrea să fii aici).

Se potrivește, s-a gândit Caitlin.

Era întuneric aici, mai ales intrând dintr-o astfel de zi luminoasă, și i-au trebuit câteva secunde pentru ca ochii să i se obișnuiască pe deplin.

Iată-l. Sam. Stând în mijlocul canapelei uzate, înconjurat de o duzină de băieți. Cu Gabe de o parte și Brock de cealaltă.

Sam era ghemuit peste un bong. Tocmai terminase de inspirat, și l-a pus jos și s-a lăsat pe spate, inspirând aerul și ținându-l mult prea mult timp. În cele din urmă i-a dat drumul.

Gabe l-a bătut pe umăr și Sam s-a uitat în sus. Prin ceața drogului, el a privit spre Caitlin. Ochii îi erau injectați.

Caitlin a simțit o durere sfâșiindu-i stomacul. Era mai mult decât dezamăgită. Simțea că era vina ei. Și-a amintit ultima dată când s-au văzut, în New York, cearta lor. Cuvintele ei dure. "*Pleacă atunci!*" strigase ea. De ce a trebuit să fie atât de dură? De ce nu putea avea o șansă să-și retragă cuvintele?

Acum era prea târziu. Dacă ar fi ales cuvinte diferite, poate lucrurile ar fi diferite acum.

A simțit, de asemenea, un val de furie. Furie față de Coleman, furie față de toți băieții din acest hambar, care stăteau în jurul acestor canapele și scaune vechi, pe mormane de fân, toți pierzând vremea, bând, fumând, nefăcând nimic cu viețile lor. Ei erau liberi să nu facă nimic cu viețile lor. Dar nu aveau voie să-l târască pe Sam în asta. El era mai bun decât ei. Doar că nu avusese niciodată pe cineva care să-l sfătuiască. Niciodată nu a avut un tată ca model, nici bunătate de la mama lor. Era un copil bun, și ea știa că el ar putut fi printre cei mai buni din clasă acum, dacă ar fi avut parte de o familie măcar pe jumătate stabilă. Dar la un moment dat, a fost prea târziu. Lui pur și simplu nu i-a mai păsat.

A făcut câțiva pași spre el. "Sam?" a întrebat ea.

El doar s-a holbat la ea, fără niciun cuvânt.

Era greu să-ți dai seama ce era în acea privire. Erau drogurile? Oare el pretindea că nu-i pasă? Sau chiar nu-i păsa?

Privirea apatică a rănit-o mai mult decât orice. Ea anticipase

că el va fi foarte fericit să o vadă, că se va ridica și o va îmbrățișa. Nu asta. Lui nu părea măcar să-i pese. Ca și cum ea ar fi fost o străină. Oare el doar se prefăcea rece în fața prietenilor săi? Sau ea chiar stricase lucrurile pentru totdeauna de data asta?

Au trecut câteva secunde, și, în final, el a privit în altă parte, dând bongul unuia dintre prietenii săi. Continua să se uite la prietenii lui, ignorând-o.

"Sam!" a spus ea, mult mai tare, cu fața înroșită de furie. "Vorbesc cu tine!"

A auzit răsetele înfundate ale prietenilor lui ratați și a simțit cum furia îi crește în valuri în corp. Începea să simtă altceva. Un instinct animalic. Mânia din ea se aduna până la un punct la care aproape îi ieșea de sub control, și se temea că în curând va depăși linia. Nu mai era omenească. Devenea ceva animalic.

Acești băieți erau masivi, dar puterea în creștere din venele îi spunea că într-o clipă i-ar putea face față oricărui dintre ei. Îi era greu să-și stăpânească furia, și spera ca va fi suficient de puternică pentru a face acest lucru.

În același timp, Rottweilerul mârâia mai tare și începuse să vină lent spre ea. Era ca și cum el ar fi simțit că urmează ceva.

A simțit o mână ușoară pe umăr. Caleb. Era încă acolo. Trebuie să fi simțit furia ei în creștere, instinctul animal dintre ei. El încerca să o calmeze, să-i spună să se stăpânească, să nu-și piardă controlul. Prezența lui o făcea să se simtă în siguranță. Dar nu era ușor.

Sam s-a întors în cele din urmă și s-a uitat la ea. În privirea

lui era sfidare. Era încă supărat. Asta era evident.

"Ce vrei?" s-a răstit el.

"De ce nu ești la școală?" a fost primul lucru pe care s-a auzit ea spunându-l. Nu era tocmai sigură de ce spusese asta, mai ales cu toate celelalte lucruri despre care ar fi vrut să-l întrebe. Dar instinctul ei matern se activase. Și asta a fost ceea ce a ieșit.

Mai multe râsete ironice. Furia ei a crescut.

"Ce-ți pasă *ție*?" a spus el. "Mi-ai spus să plec."

"Îmi pare rău", a spus ea. "N-am vrut să spun asta."

Era bucuroasă că a avut oportunitatea să o spună.

Dar nu părea să-l impresioneze. Doar se holba.

"Sam, trebuie să vorbesc cu tine. În privat", a spus ea.

Vroia să-l scoată din acest mediu, la aer curat, singur, ca să poată vorbi cu adevărat. Nu doar că vroia să știe despre tatal lor; vroia doar să vorbească cu el, așa cum făceau odată. Și să-i spună știrile despre mama lor. Cu blândețe.

Dar nu avea să se întâmple. Putea vedea asta acum. Lucrurile o luau razna spre mai rău. Ea a simțit că energia din acest hambar aglomerat era pur și simplu prea întunecată. Prea violentă. Putea simți cum pierde controlul. În ciuda mâinii lui Caleb, pur și simplu nu putea opri orice ar fi fost acel lucru care punea stăpânire pe ea.

"Eu sunt bine aici", a spus Sam.

A auzit mai multe râsete ironice printre prietenii lui.

"De ce nu te relaxezi?" i-a spus unul dintre băieți. "Ești atât de încordată. Vino și stai jos. Ia un fum."

I-a întins bongul.

Ea s-a întors și s-a uitat la el.

"De ce nu-ți bagi bongul în fund?" s-a auzit spunând, printre dinții încleștați.

De la grupul de băieți a venit un cor de fluierături. "Oh, gata!" a strigat unul dintre ei.

Băiatul care îi oferise fumul, un tip masiv, musculos, despre care știa că fusese dat afară din echipa de fotbal, se făcuse roșu la față.

"Ce-ai spus despre mine, cățea?" a spus el, ridicându-se în picioare.

Se uită în sus. Era mult mai înalt decât își amintea, cel puțin 1,98. A simțit cum mâna lui Caleb o strânge de umăr. Nu știa dacă el o îndemna să-și păstreze calmul, sau dacă și el se încorda.

Tensiunea din încăpere a crescut semnificativ.

Rottweilerul s-a strecurat mai aproape. Era acum doar la câțiva pași distanță. Și mârâia ca un nebun.

"Jimbo, relaxați-vă," i-a spus Sam puștiului masiv.

Așa era Sam, protector. În orice situație, protejând-o. "E o pacoste, dar nu a vorbit serios. E în continuare sora mea. Doar liniștiți-vă."

"Ba *am* vorbit serios," a strigat Caitlin, mai furioasă decât oricând. "Voi credeți că sunteți așa de cool? Drogându-l pe fratele meu mai mic? Toți sunteți o adunătură de fraieri. Nu o să ajungeți nicăieri. Vreți să vă distrugeți propriile vieți, continuați, dar nu-l trageți pe Sam în asta!"

Jimbo arăta chiar mai furios, dacă era posibil. El a făcut câțiva pași amenințători spre ea.

"Ei bine, uite cine este. Domnița profesoară. Domnița mami. Venită să ne spună tuturor ce să facem!"

Un cor de râsete.

"De ce nu veniți tu și prietenul tău homo aici să mă obligați!"

Jimbo a pășit mai aproape și a întins cazmaua lui de mână și a împins-o pe Caitlin de umăr.

Mare greșală.

Mânia a explodat în interiorul lui Caitlin, dincolo de orice ar fi putut controla. În momentul în care degetul lui Jimbo a atins-o, ea s-a întins cu viteza fulgerului, i-a apucat încheietura mâinii și a răsucit-o înapoi. S-a auzit un troznet puternic când încheietura lui s-a rupt.

Ea i-a ridicat încheietura mâinii sus la spate, și l-a împins, cu fața înainte, la pământ.

În mai puțin de o secundă, el era jos, cu fața pe podea, neajutorat. Ea s-a dus și i-a pus piciorul pe ceafă, ținându-l ferm pe podea.

Jimbo a țipat de durere.

"Isuse Hristoase, mâna mea, mâna mea! Căteaua dracului! Mi-a rupt încheietura!"

Sam s-a ridicat, așa cum au făcut toți ceilalți, holbându-se, șocat. Părea într-adevăr șocat. Cum a reușit micuța lui soră să pună jos un tip imens, și încă atât de repede, el n-avea nicio idee.

"Cere-ți scuze", a mârâit Caitlin spre Jimbo. A fost șocată la

auzul propriei voci. Suna gutural. Ca un animal.

"Îmi pare rău. Îmi pare rău, îmi pare rău!" strigă Jim, scâncind.

Caitlin vroia pur și simplu să-l lase să plece, să se termine odată, dar o parte din ea pur și simplu nu putea face acest lucru. Furia o copleșise prea brusc, prea puternic. Nu putea să o lase în pace. Continua să curgă, să se adune. Vroia să-l omoare pe acest băiat. Era dincolo de rațiune, dar chiar vroia asta.

"Caitlin!?" strigă Sam. Putea auzi frica din vocea lui. "Te rog!"

Dar Caitlin nu putea da drumul. Chiar avea să-l omoare pe acest băiat.

În acel moment, a auzit un mârâit, și cu colțul ochiului a văzut câinele. A sărit în aer, cu dinții îndreptați exact spre gâtul ei.

Caitlin a reacționat instantaneu. I-a dat drumul lui Jimbo și într-o singură mișcare a prins câinele în aer. S-a băgat sub el, l-a apucat de stomac și l-a aruncat.

A zburat prin aer, zece pași, douăzeci, cu o asemenea forță încât a traversat camera și a trecut prin peretele de lemn al hambarului. Peretele s-a sfărâmat cu un trosnet iar câinele a schelălăit și a zburat afară de cealaltă parte.

Toată lumea din încăpere s-a uitat la Caitlin. Nu puteau procesa ce văzuseră. Fusesse în mod clar un act de forță și viteză supraomenești și nu exista nicio explicație posibilă pentru el. Toți stăteau acolo, cu gurile căscate, holbându-se.

Caitlin s-a simțit copleșită de emoție. Furie. Tristețe. Nu știa ce simțea, și nu a mai avea încredere în sine însăși. Nu putea

vorbi. Trebuia să iasă de acolo. Știa că Sam nu va veni. El era acum o persoană diferită.

Și așa era și ea.

TREI

Caitlin și Caleb mergeau încet pe malul râului. Această parte a Hudson-ului era neglijată, plină cu fabrici abandonate și depozite de combustibil care nu mai erau folosite. Era pustiu și trist aici, dar pașnic. Cum privea, Caitlin a văzut bucăți imense de gheață plutind în josul râului, separându-se încet în această zi de martie. Zgomotul delicat și subtil al sfărâmării lor umplea aerul. Păreau din altă lume, reflectând lumina în cel mai ciudat mod, pe când ceața se ridica lent. Se simțea ca și cum ar fi vrut să pășească pe una din acele uriașe bucăți de gheață, să se așeze și să o lase să o ducă oriunde vroia.

Mergeau în tăcere, fiecare în propria sa lume. Caitlin se simțea jenată că a arătat o astfel de manifestare de furie în fața lui Caleb. Jenată că fusese atât de violentă, că nu putuse controla ce se întâmpla cu ea.

Îi era rușine și de fratele ei, de felul cum a acționat, că pierdea vremea cu asemenea fraieri. Nu-l mai văzuse niciodată comportându-se așa. Îi era rușine că-l supusese pe Caleb la așa ceva. Asta nu era un mod în care el să-i cunoască familia. Acum probabil avea o părere foarte proastă despre ei. Asta, mai mult decât orice, o rănea cel mai tare.

Cel mai rău dintre toate, îi era teamă să se întrebe unde vor merge mai departe. Sam fusese cea mai bună speranță pentru a-l găsi pe tatăl ei. Nu avea nicio altă idee. Dacă ar fi avut, ea l-

ar fi găsit deja, cu ani în urmă. Nu știa ce să-i spună lui Caleb. Oare acum el va pleca? Bineînțeles că o va face. Ea nu-i era de niciun folos, și el trebuia să găsească sabia. De ce ar sta cu ea până la urmă?

Cum mergeau în tăcere, ea a simțit nervozitatea acumulându-se, și a ghicit că Caleb aștepta doar momentul potrivit pentru a-și alege cuvintele cu grijă, pentru a-i spune că el trebuia să plece. Ca toți ceilalți din viața ei.

"Îmi pare foarte rău", a spus ea în cele din urmă, încet, "pentru modul în care m-am comportat acolo. Îmi pare rău că am pierdut controlul."

"Să nu-ți pară. Nu ai greșit cu nimic. Încă înveți. Și ești foarte puternică."

"Îmi pare rău, de asemenea, că fratele meu s-a purtat așa."

El a zâmbit. "Dacă există ceva ce am învățat de-a lungul secolelor, este că nu-ți poți controla familia."

Au continuat să meargă în tăcere. El se uita la râu.

"Deci?" întrebă ea, în cele din urmă. "Ce facem acum?"

El s-a oprit și s-a uitat la ea.

"Ai de gând să pleci?" a întrebat ea ezitant.

El părea cufundat în gânduri.

"Te poți gândi la orice alt loc unde ar putea fi tatăl tău? Oricine altcineva care l-a cunoscut? Ceva, orice?"

Ea încercase deja. Nu era nimic. Absolut nimic. Ea clătină din cap.

"Trebuie să fie *ceva*", a spus el insistent. "Gândește-te mai

mult. Amintirile tale. Nu ai niciun fel de amintiri?"

Caitlin s-a gândit profund. Ea a închis ochii și s-a străduit să-și amintească. Își pusese și ea aceeași întrebare, de atâtea ori. Îl văzuse pe tatăl ei, de atâtea ori, în vise, că nu mai știa ce era un vis și ce era real. Ar fi putut recita vis după vis unde l-a văzut, mereu același vis, ea fugind pe un câmp, el în depărtare, apoi el îndepărtându-se când ea se apropia. Dar acesta nu era el. Acestea erau doar vise.

Erau flashback-uri, amintiri de când era copil, mergând cu el undeva. Undeva în timpul verii, s-a gândit ea. Își amintea oceanul. Și că era cald, foarte cald. Dar, din nou, nu era sigură dacă fusese real. Linia părea să estompeze tot mai mult. Și nu-și putea aminti exact unde fusese această plajă.

"Îmi pare rău", a spus ea. "Aș vrea să am ceva. Dacă nu de dragul tău, de al meu. Doar că nu am. Nu am nicio idee unde este. Și nu am nicio idee cum să-l găsesc."

Caleb s-a întors și a privit spre râu. El a oftat adânc. Privea la gheață, și ochii lui și-au schimbat culoarea din nou, de data aceasta într-un gri ca al mării.

Caitlin a simțit că se apropie momentul. În orice clipă el se va întoarce spre ea și-i va da vestea. El va pleca. Ea nu-i mai era de niciun folos.

Aproape că a vrut să inventeze ceva, vreo minciună despre tatăl ei, vreo pistă, numai pentru ca el să rămână cu ea. Dar știa că nu putea face asta.

Îi venea să plângă.

"Nu înțeleg", a spus Caleb încet, încă privind afară spre râu.
"Am fost *sigur* că tu ești aceea".

Privea afară în tăcere. Părea că au trecut ore întregi, în timp ce aștepta.

"Și mai e ceva ce nu înțeleg", a spus el în cele din urmă, și s-a întors și s-a uitat la ea. Ochii lui mari o hipnotizau

"Simt ceva când sunt lângă tine. Ascuns. Cu alții, pot vedea întotdeauna viața pe care am împărțit-o împreună, toate momentele care drumurile noastre s-au încrucișat, în orice încarnare. Dar cu tine ... e ca o ceață. Nu văd nimic. Asta nu mi s-a mai întâmplat înainte. E ca și cum ... Sunt împiedicat să văd ceva."

"Poate că nu am avut nicio întâlnire", a răspuns Caitlin.

El a clătinat din cap.

"Aș vedea asta. Cu tine, nu pot vedea de niciun fel. Nici nu ne pot vedea viitorul împreună. Și asta nu mi s-a mai întâmplat. Niciodată – în 3000 de ani. Simt că... Îmi amintesc de tine într-un fel. Simt că sunt pe punctul de a vedea totul. Îmi stă pe vârful limbii. Dar nu vine. Si mă înnebunește."

"Ei bine, atunci", a spus ea, "poate că nu e nimic până la urmă. Poate e doar aici, acum. Poate nu a fost niciodată ceva mai mult, și poate că nu va fi niciodată."

Imediat, ea și-a regretat cuvintele. Din nou, gura ei mare, spunând lucruri stupide pe care nu le credea. De ce a trebuit să spună asta? Era exact opusul a ceea ce gândea, a ceea ce simțea. Ea vruse să spună: *Da. Și eu simt asta. Mă simt ca și cum am*

fost cu tine dintotdeauna. Și că voi fi cu tine pentru totdeauna. Dar, în loc de asta, a ieșit greșit. Era pentru că era nervoasă. Iar acum nu putea lua cuvintele înapoi.

Dar Caleb nu a fost descurajat. În loc de asta, el a pășit mai aproape, a ridicat o mână și încet a pus-o pe obrazul ei, împingându-i părul înapoi. S-a uitat adânc în ochii ei, și ea i-a văzut ochii cum se schimbă din nou, de data aceasta de la gri la albastru. Ei priveau adânc în ai ei. Conexiunea era copleșitoare.

Inima ei bubuia și ea a simțit cum o căldură extraordinară crește prin tot corpul. Se simțea ca și cum s-ar fi pierdut.

Oare el încerca să-și amintească? Era pe cale să-i spună la revedere?

Sau avea să o sărute?

PATRU

Dacă era ceva ce Kyle ura mai mult decât oamenii, erau politicienii. Nu putea suporta pozele lor, ipocrizia lor, fățarnicia lor. Nu le putea suporta aroganța. Și bazată pe nimic. Cei mai mulți dintre ei abia trăiau 100 de ani. El trăise peste 5.000. Când ei vorbeau despre "experiența lor anterioară", lui i se făcea rău fizic.

Soarta făcea să fie necesar pentru Kyle să se amestece cu ei, să treacă pe lângă acești politicieni în fiecare seară, după ce se trezea din somn și ieșea la suprafață, prin centrul lor de la Primărie. Sabatul Blacktide își săpase locuințele adânc sub Primăria din New York City cu secole în urmă, și avusese întotdeauna o colaborare strânsă cu politicienii. De fapt, majoritatea așa-zișilor politicieni care se învârteau pe în cameră erau în secret membri ai sabatului său, executându-și agenda prin oraș și prin întregul stat. Era un rău necesar, acest amestec, această situație de a face afaceri cu oamenii.

Dar destui dintre acești politicieni erau într-adevăr oameni, și pielea lui Kyle se încrețea din cauza lor. Nu suporta să le permită intrarea în această clădire. Îl deranja mai ales atunci când ajungeau prea aproape de el. Cum mergea, și-a împins umărul într-unul dintre ei, lovindu-l tare. "Hei!" a strigat bărbatul, dar Kyle a continuat să meargă, scrâșnind din dinți și îndreptându-se spre ușile mari, duble, de la capătul coridorului.

Kyle i-ar fi ucis pe toți dacă ar fi putut. Dar nu i se permitea. Sabatul lui încă trebuia să se supună Consiliul Suprem, și, indiferent de motiv, aceștia încă îi rețineau. Așteptând pentru a distruge rasa umană odată pentru totdeauna. Kyle aștepta asta de mii de ani, și nu știa cât de mult mai putea aștepta. Fuseseră câteva momente frumoase de-a lungul istoriei atunci când fuseseră aproape, când primiseră permisiunea. În 1350, în Europa, când toți ajunseseră până la urmă la un consens, și răspândiseră împreună ciuma neagră. Fusesse un moment extraordinar. Kyle a zâmbit cu gândul la el.

Mai fuseseră și alte momente frumoase – ca Evul Mediu, atunci când li s-a permis să ducă un război total în Europa, ucigând și violând milioane de oameni. Kyle a zâmbit larg. Fuseseră unele dintre cele mai bune secole ale vieții sale.

Dar, în ultimele câteva sute de ani, Consiliul Suprem a devenit atât de slab, atât de patetic. Ca și cum s-ar fi temut de oameni. Al doilea război mondial a fost frumos, dar atât de limitat, și așa de scurt. El tânjea după mai mult. Nu au existat epidemii majore de atunci, nici războaie reale. Era aproape ca și cum rasa vampirilor ar fi fost paralizată, temându-se de numărul tot mai mare și de puterea raselor umane.

Acum, în cele din urmă, își reveneau. Cum Kyle a ieșit țănoș pe ușile din față, în jos pe trepte, afară din Primărie, a mers cu pas săltat. A crescut ritmul deoarece era nerăbdător să ajungă la porul din South Street. Trebuia să fie acolo o livrare serioasă pentru el. Zeci de mii de containere de ciumă bubonică modificată genetic,

perfect intacte. O stocaseră în Europa de sute de ani, perfect conservată de la ultima epidemie. Și acum o modificaseră să fie complet rezistentă la antibiotice. Și toate îi vor aparține lui Kyle. Să facă ce vrea cu ele. Să pornească un nou război pe continentul american. Pe teritoriul său.

Își vor aminti de el timp de secole de acum încolo.

Gândul l-a făcut pe Kyle să râdă cu voce tare, deși cu expresia feței sale, râsul lui părea mai mult un mârâit.

Va trebui să raporteze lui Rexius al său, conducătorul sabatului lor, desigur, dar asta era doar o formalitate. În realitate, el va fi cel care va conduce. Miile de vampiri din propriul sabat – și din toate sabaturile vecine – vor trebui să răspundă în fața lui. Va fi mai puternic decât a fost vreodată.

Kyle știa deja cum va dezlănțui ciuma: va răspândi un transport în stația Penn, unul în Grand Central și unul în Times Square. Toate perfect la timp, toate la o oră de vârf. Asta va pune cu adevărat lucrurile în mișcare. În câteva zile, estima el, jumătate din Manhattan ar fi infectat, și în încă o săptămână, toți vor fi infectați. Această ciumă se răspândea rapid, și cu modul în care o modificaseră, se va răspândi prin aer.

Oamenii cei patetici vor izola orașul, desigur. Vor închide podurile și tunelurile. Vor închide traficul aerian și naval. Și asta era exact ce-și dorea el. Se vor închide singuri în teroarea care va urma. Închiși, murind de ciumă, Kyle și miile lui de adepți vor dezlănțui un război al vampirilor ca nimic din ce a văzut vreodată rasa umană. În câteva zile, îi vor extermina pe New-Yorkezi.

Și apoi orașul va fi al lor. Nu doar *sub* pământ, ci și deasupra. Va fi începutul, chemarea pentru fiecare sabat din fiecare oraș, din fiecare țară, să urmeze acest exemplu. În câteva săptămâni, America va fi a lor, dacă nu întreaga lume. Și Kyle va fi cel care a început totul. El ar fi de care-și aminteau. Cel care a adus rasa vampirilor pentru totdeauna deasupra solului.

Desigur, se va găsi întotdeauna o utilizare pentru oamenii rămași. I-ar putea face sclavi pe cei care supraviețuiau, i-ar putea stoca în enorme ferme pentru reproducere. Lui Kyle i-ar plăcea asta. S-ar asigura că toți vor fi rotunjori și grăsuți, și apoi, ori de câte ori rasa lui simțea nevoia să se hrănească, ar avea o nesfârșită varietate din care să aleagă. Toți în pârg. Da, oamenii ar fi sclavi buni. Și o masă destul de delicioasă, dacă ar fi crescuți în mod corespunzător.

Kyle saliva la acest gând. În fața lui erau vremuri mărețe. Și nimic nu-i va sta în cale.

Nimic, totuși, cu excepția afurisitului de sabat alb, înrădăcinată sub Cloisters. Da, ei vor fi un ghimpe în coasta lui. Dar nu unul mare. După ce o va găsi pe acea fată oribilă, Caitlin, și pe trădătorul renegat, Caleb, ei îl vor duce la sabie. Și apoi, Sabatul Alb va rămâne fără apărare. Nu va mai rămâne nimic care să le stea în cale.

Furia a izbucnit în Kyle când s-a gândit la acea fetiță prostituată scăpându-i printre degete. Îl făcuse să arate prost.

A cotit pe Wall Street, și un trecător, un bărbat masiv, a avut ghinionul să-i iasă în cale. În timp ce se intersectau, Kyle l-a lovit

cu umărul, cu toată puterea. Bărbatul s-a împleticit înapoi câțiva pași, izbindu-se într-un perete.

Bărbatul, îmbrăcat într-un costum bun, a strigat, "Hei amice, care e problema ta!?"

Dar Kyle s-a încruntat la el, și expresia omului s-a schimbat. La un metru nouăzeci și cinci, cu umeri lați și constituție masivă, Kyle nu era un bărbat pe care să-l provoci. Bărbatul, în ciuda dimensiunii sale, s-a întors repede și a continuat să meargă. Știa mai bine.

Să-l izbească pe bărbat l-a făcut să se simtă un pic mai bine, dar furia lui Kyle încă mocnea. O va prinde pe fata aceea. Și o va omorî încet.

Dar acum nu era momentul. Trebuia să-și limpezească capul. Avea lucruri mai importante de rezolvat. Transportul. Debarcaderul.

Da, a inspirat adanc, și, încet, a zâmbit din nou. Transportul era doar la câteva blocuri distanță.

Va fi ziua lui de Crăciun.

CINCI

Sam s-a trezit cu o durere de cap imensă. El a deschis un ochi, și și-a dat seama că leșinase pe podeaua hambarului, pe paie. Era frig. Niciunul dintre prietenii săi nu se deranjase să alimenteze focul în noaptea dinainte. Toți fuseseră prea drogați.

Mai rău, încăperea încă se învărtea. Sam și-a ridicat capul, a scos un pai din gură și a simțit o durere îngrozitoare în tâmpile. Dormise într-o poziție ciudată, și gâtul îl durea când încerca să-l întoarcă. Se frecă la ochi, încercând să-și limpezească vederea, dar asta nu se întâmpla prea repede. Chiar că exagerase aseară. Și-a amintit de bong. Apoi bere, apoi Southern Comfort, apoi mai multă bere. Vomitatul. Apoi ceva mai multă iarbă, ca să liniștească totul. Apoi pierderea cunoștinței, cândva în timpul nopții. Când și unde, nu-și putea aminti.

Îi era și foame și greață, în același timp. Simțea că ar putea mânca un teanc de clătite și o duzina de ouă, dar, de asemenea, că le-ar vomita imediat. De fapt, acum îi venea să vomite.

A încercat să pună cap la cap toate detaliile zilei precedente. Și-a amintit de Caitlin. Asta nu putea uita. Asta îl dăduse de fapt peste cap. Ea apărând aici. Punându-l pe Jimbo la pământ așa. Câinele. Ce naiba? Toate astea chiar se întâmplaseră?

S-a uitat în jur și a văzut gaura din peretele lateral, prin care a trecut câinele. A simțit aerul rece care intra, și a știut că s-a întâmplat. Nu știa cu adevărat ce să creadă despre asta. Și cine

era tipul ăla care era cu ea? Tipul arata ca un fundaș din NFL, dar palid ca dracu'. Arăta ca și cum tocmai a ieșit din Matrix. Sam nu putea ghici ce vârstă avea. Chestia ciudată era că lui Sam i se părea că-l cunoaște de undeva.

Sam s-a uitat în jur și a văzut că toți prietenii lui erau inconștienți, în diferite poziții, cei mai mulți dintre ei sforăind. Și-a apucat ceasul de pe podea și a văzut că era 11 dimineața. Ei vor mai dormi o vreme.

Sam a traversat hambarul și a luat o sticlă de apă. Era gata să bea bea din ea, când s-a uitat în jos și a văzut că era plină de mucuri de țigară. Revoltat, a pus-o jos și s-a uitat după alta. Cu coada ochiului, a văzut pe podea o cană de apă pe jumătate goală. A apucat-o și a băut, și nu s-a oprit până când nu a golit aproape jumătate din ea.

Se simțea mai bine. Gâtul lui fusese atât de uscat. A inspirat adânc și și-a dus mâna la o tâmplă. Încăperea încă se învârtea. Putea aici. Trebuia să iasă.

Sam a traversat încăperea și a deschis ușa hambarului. Aerul rece de dimineață se simțea bine. Din fericire, era înnorat astăzi. Tot prea luminos, totuși, și el și-a mijit ochii împotriva luminii. Dar nu atât de rău pe cât ar fi putut fi. Și zăpadă cădea din nou. Super. Mai multă zăpadă.

Lui Sam îi plăcea zăpada într-o vreme. Mai ales zilele când ninge, atunci când putea să nu meargă la școală. Și-a amintit când mergea cu Caitlin până în vârful dealului și se dădeau cu sania jumătate de zi.

Dar acum de obicei chiulea de la școală, așa că nu era cu adevărat vreo diferență. Acum, era doar o mare pacoste.

Sam a băgat mâna în buzunar și a scos un pachet mototolit de țigări. A pus una în gură și a aprins-o.

Știa că nu ar trebui să fumeze. Dar toți prietenii lui fumau, și continuau să-l preseze și pe el. În cele din urmă, s-a gândit, de ce nu? Deci a început cu câteva săptămâni în urmă. Acum, îi cam plăcea. Tușea mai mult, iar pieptul deja îl durea, dar s-a gândit, ce naiba? Știa că-l va ucide. Dar oricum nu se vedea trăind prea mult. Niciodată nu o făcuse. Undeva, în adâncul minții lui, nu a crezut niciodată cu adevărat că ar ajunge la 20 de ani.

Acum că începea să i se limpezească capul, s-a gândit din nou la ziua de ieri. Caitlin. Se simțea rău despre asta. Foarte rău. O iubea. Chiar o iubea. Făcuse atâta drum ca să-l vadă. De ce îl întrebase despre Tata? Oare și-a imaginat asta?

Nici nu-i venea să creadă că ea era aici. S-a întrebat dacă mama lor se agita pentru că ea a plecat. Probabil. Punea pariu că era speriată acum. Probabil că încerca să dea de ei. Și totuși, poate că nu o făcea. Cui îi păsa? I-a mutat o dată prea mult.

Dar Caitlin. Asta era diferit. Nu ar fi trebuit să o trateze așa. Ar fi trebuit să fie mai drăguț. Pur și simplu fusese prea drogat la momentul respectiv. Cu toate acestea, se simțea rău. A ghicit că era o parte din el care vroia ca lucrurile să se întoarcă la normal, oricare ar fi fost acela. Și ea era cel mai apropiat lucru pe care-l avusese de normal.

De ce se întorsese? Oare se muta înapoi în Oakville? Asta ar

fi minunat. Poate că ar putea găsi o casă împreună. Da, cu cât Sam se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult îi plăcea ideea. Vroia să vorbească cu ea.

Și-a scos celularul și a văzut clipind lumina roșie. A atins pictograma și a văzut că avea un nou mesaj pe Facebook. De la Caitlin. Era la hambarul vechi.

Perfect Se va duce acolo.

*

Sam a parcat și a traversat proprietatea spre hambarul vechi. "Hambarul vechi" era tot ce trebuiau să spună. Amândoi știau ce înseamnă asta. Era locul unde se ducea întotdeauna atunci când stăteau în Oakville. Era în partea din spate a unei proprietăți cu o casa goală, de vânzare, care era pe piață de ani de zile. Casa doar stătea acolo, goală, cerând prea mult. Nimeni nu a venit vreodată nici să se uite la ea, din câte știau ei.

Și în partea din spate a proprietății, departe, exista acest hambar foarte cool, stând acolo, complet gol. Sam l-a descoperit într-o zi, și i l-a arătat lui Caitlin. Niciunul dintre ei nu a văzut răul din a sta în el. Amândoi urau rulota lor mică, modul în care erau blocați acolo cu mama lor. Într-o noapte au stat până târziu în el, vorbind, prăjind bezele în șemineul lui foarte cool, și amândoi au adormit. După aceea, veneau acolo din când în când, mai ales atunci când lucrurile o luau razna prea tare acasă. Cel puțin îl foloseau. După câteva luni, au început să simtă că era locul lor.

Sam a traversat proprietatea, cu pas săltat, așteptând cu nerăbdare să o vadă pe Caitlin. Capul lui se limpezea cu adevărat acum, mai ales după cafeaua mare de la Dunkin' Donuts pe care a înghițit-o hulpav pe drum, în mașină. Știa că, la 15 ani, nu ar fi trebuit să conducă. Dar mai avea vreo doi ani până când putea obține permisul și nu vroia să aștepte. Încă nu fusese tras pe dreapta. Și știa cum să conducă. Deci, de ce să aștepte? Prietenii lui îl lăsau să le împrumute furgoneta, și era destul pentru el.

Cum Sam se apropia de hambar, s-a întrebat brusc dacă tipul ăla mare era cu ea. Era ceva despre tipul respectiv ... nu putea pune degetul ce. Nu-și dădea seama ce făcea cu Caitlin. Ieșeau împreună? Caitlin îi spusese întotdeauna totul. Cum de nu a auzit de el până acum?

Și de ce Caitlin întreba brusc despre Tata? Sam era supărat pe sine, pentru că existau de fapt vești pe care vroia să i le spună. Despre ziua precedentă. Promise în cele din urmă un răspuns la una din cererile sale de pe Facebook. Era Tatăl lor. Chiar era el. Spusese că îi era dor de ei și că vroia să-i vadă. În sfârșit. După toți acești ani. Sam răspunsese deja. Începuseră din nou să vorbească. Și Tata vroia să-l vadă. Să-i vadă pe amândoi. De ce nu i-a spus pur și simplu? Ei bine, cel puțin putea să-i spună acum.

Sam mergea, cu zăpadă troznindu-i sub cizme, cu zăpada care cădea în jurul lui într-un ritm tot mai alert, și a început să se simtă din nou fericit. Cu Caitlin acolo, lucrurile ar putea chiar să revină la normal. Poate că ea a apărut la momentul potrivit,

când el era complet dat peste cap,să-l ajute să iasă din povestea asta. Întotdeauna ea avusese un stil de a face asta. Poate că asta era șansa lui.

A băgat mâna în buzunar după o țigară și s-a oprit. Poate că ar putea schimba lucrurile.

Sam a mototolit pachetul și l-a aruncat în iarbă. Nu avea nevoie de el. Era mai puternic decât atât.

A deschis ușa hambarului, gata să o surprindă Caitlin și să o îmbrățișeze din inimă. Îi va spune că îi pare rău. Și ei îi va părea rău, și lucrurile vor fi din nou grozave.

Dar hambarul era gol.

"Hei?" a strigat Sam, știind, atunci când a făcut-o, că nu era nimeni acolo.

El a observat tăciunii aproape stinși ai focului din șemineu, care trebuie să fi fost stins cu ore în urmă. Dar nu erau semne de bunuri, de orice ar arăta că ei erau încă acolo. Ea plecase. Probabil cu tipul ăla. De ce nu a putut ea să-l aștepte? Să-i dea o șansă? Chiar doar pentru câteva ore?

Sam a simțit ca și cum cineva l-ar fi lovit în burtă, cât de tare putea. Propria lui soră. Nici ei nu-i mai păsa.

Trebuia să se așeze. S-a așezat pe o grămadă de fân și și-a odihnit capul în mâini. Putea simți cum revine durerea de cap. Ea chiar o făcuse. Plecase. Oare plecase pentru totdeauna? Adânc în interior, el a simțit că ea o făcuse.

În cele din urmă a respirat adânc. Bine.

Se simțea din nou devenind dur. Era pe cont propriu. Știa cum

să se ocupe de asta. Oricum nu avea nevoie de nimeni.

"Bună."

Era o voce frumoasă, blândă, de femeie.

Sam s-a uitat în sus, sperând pentru o clipă că este Caitlin. Dar știa deja, din momentul când o auzise, că nu era. Era cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată.

O fată stătea în intrarea hambarului, sprijinindu-se relaxată de perete. Uau! Era superbă. Avea păr roșcat, lung, ondulat, și ochi verzi luminoși. Un corp perfect. Și arăta de vârsta lui, poate cu câțiva ani mai în vârstă. Uau! Era *tare de tot*.

Sam s-a ridicat.

Nu-i venea să creadă, dar modul în care se uita la el, părea că flirtează, ca și cum chiar îi plăcea de el. Nu văzuse niciodată o fată care să se uite la el în felul ăsta. Nu-i venea să creadă ce noroc.

"Sunt Samantha", a spus ea dulce, pășind înainte și întinzând o mână.

Sam a făcut un pas înainte și și-a pus mâna într-a ei. Pielea ei era atât de moale.

Oare visa? Ce făcea fata asta aici, în mijlocul pustietății? Cum a ajuns aici în primul rând? El nu auzise o mașină oprindu-se, nici nu auzise pe cineva mergând spre hambar. Și tocmai ajunsese acolo. Nu înțelegea.

"Sunt Sam", a spus el.

Ea a zâmbit larg, dezvăluind dinți perfecți, albi. Zâmbetul ei era incredibil. Sam și-a simțit genunchii înmuindu-se, cum ea se

uita direct la el.

"Sam, Samantha," a spus ea. "Îmi place cum sună."

El s-a uitat înapoi, neștiind ce să spună.

"Te-am văzut aici și m-am gândit că trebuie să-ți fie frig", a spus ea. "Vrei să intri?"

Sam și-a stors creierii, dar nu și-a putut da seama ce vroia să spună.

"Înăuntru?"

"Casa", a spus ea, zâmbind larg, ca și cum era cel mai evident lucru din lume. "Știi, are pereți și ferestre?"

Sam a încercat să înțeleagă ce spunea. Îl invita în casă? Cea care era de vânzare? De ce l-ar invita înăuntru?

"Tocmai am cumpărat-o", a spus ea, ca și cum ar fi răspuns gândurilor lui. "Nu am avut încă ocazia să dau jos semnul cu de vânzare", a adăugat ea.

Sam a fost șocat. "Tu *ai cumparat* casa asta? "

Ea ridică din umeri. "Trebuia să stau undeva. Merg la liceul Oakville. Trebuie să termin ultimul an."

Uau! Deci, asta explica lucrurile.

Deci, ea mergea la Oakville. Și era într-a doisprezecea. Poate că și el se va întoarce la școală. La naiba, da. Dacă ea era acolo, de ce nu?

"Da, sigur, cum zici tu", a spus el, cât de degajat a putut. "De ce nu?" Mi-ar place să o vizitez."

S-au întors și au mers împreună înapoi spre casă. În acest timp, Sam a trecut pe lângă pachetul lui mototolit de țigări, s-a aplecat

și l-a luat de jos. Cu Caitlin plecată, cui îi păsa?

"Deci, tu ești, cum ar fi, nouă pe aici?" a întrebat Sam.

Știa că era o întrebare prostească. Îi spusese să deja că era. Dar el nu știa ce altceva să spună. Nu fusese niciodată bun la conversație.

Ea a zâmbit. "Ceva de genul."

"De ce aici?" a adăugat el. "Vreau să spun, fără supărare, dar orașul ăsta e de rahat."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.